

Xavier Graset

Bon vent
Escrits sol·licitats

Col·lecció Prisma - 17

BON VENT
Escrits sol·licitats

XAVIER GRASET

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: febrer de 2007

© Xavier Graset
© Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-257-0

Dipòsit legal: B-7.662-2007

BARCA NOVA

Diu en Pere Rovira, el poeta del meu poble, de Vila-seca (i del poble català), que quan parem de treballar sempre ens fa mal alguna cosa.

Doncs joestic cruixit d'ossos, i no perquè hagi parat de treballar, sinó pel vertigen d'escriure aquest text que m'ha sol·licitat Jordi Ferré, l'editor de Cossetània, perquè serveixi d'introducció a aquest *Bon vent*, que ha agafat cos i volum de llibre.

Un escrit sol·licitat més. Els que vénen al darrere són els que em fan mal. Diuen els pagesos que no és bo quedar-se contemplant la feina feta, que és millor mirar la que encara queda per fer.

Això deu ser el que em fa més mal, i també el que al mateix temps m'engresca: el futur en què tot està per fer... i per escriure.

El mal que tinc, en fer aquesta aturada en forma de llibre, és el mal d'esquena de la feina feta, de les hores viscudes; girar la vista enrere i fer-ne un dietari amb els dies perduts, desendreçats en l'origen.

Són escrits sol·licitats, que han agafat la voluntat de llibre a posteriori, i que amb aquesta eficàcia d'ordenar els textos escampats, d'arreglar idees i visions, ha adquirit una unitat que també li dóna el pas del temps.

El neguit del llibre, dels articles, és el meu. Neguit pel que m'envolta i per bona part del que m'interessa, i també, és clar, en tant que textos sol·licitats, neguit de qui me'ls ha encarregat en cada moment: *La Vanguardia*, *El Periódico*, *Metro*, *El Temps* o *El Pont de Fusta*.

A cada un d'aquests mitjans he mirat d'adequar també la meva escriptura, sabent que hi ha distàncies i proximitats, que varien en funció del coneixement del bocí de realitat que retraten.

A cada un d'aquests mitjans he pogut abocar a cada moment els meus interrogants i les meves impressions sobre el moment polític, les estratègies i aliances, sobre l'Estatut i la Constitució, sobre el menjar i el beure, sobre el cine i el teatre, la moda, la indústria, el turisme o les infraestructures, sobre allò que m'agrada, o detesto, sobre allò que m'apassiona.

Preguntar per escrit, deixar memòria i, humilment, mirar de pessigar alguna consciència.

Sense pretensió, aquests escrits han jugat el seu paper, han tingut el seu moment quan van ser publicats i ara agafen una altra dimensió. Els articles, amb el pas del temps, amb la mirada enrere, ens donen una altra volada. La mateixa realitat analitzada canvia quan veus que, tot i el pessimisme, tot i les preguntes llançades a l'aire, o bé no hi ha hagut resposta o bé res d'allò que criticava no ha experimentat el més petit canvi.

O sí. També hi ha coses, governs i estrelles que ja no són els mateixos o que han passat a formar part de la història.

“Treballem per omplir la memòria, i deixem buides la intel·ligència i la consciència. Així com els ocells que van en cerca de gra i el porten al bec sense tastar-lo

perquè els petits hi picotegin, així els nostres pedants espigolen la ciència als llibres i l'allotgen als seus llavis per vomitar-la solament i que el vent se l'emporti". Ho va escriure Michel de Montaigne sobre els pedants, al llibre primer dels seus *Assaigs*.

Els periodistes treballem per omplir la memòria, i la nostra pretensió és tocar consciències i intel·ligències, és la d'arribar a la gent. Aquest privilegi de feina que tinc, la satisfacció de poder connectar amb la gent i de poder contrastar aquest pas dels dies i de les hores. Ara amb forma de llibre, abans amb la forma de diari, setmanari o mensual, dia rere dia a Catalunya Ràdio, sigui a informatius, a Madrid, a *El matí de Catalunya Ràdio*, a *El món s'acaba*, al *Tot gira*, al *De 4 a 7* o a *L'oracle*. Sempre perspectives, interessos diferents sobre el compàs de la realitat.

El gran periodista polonès Ryszard Kapuscinski, mort aquest 2007, ja determina la tasca de reporter d'Heròdot, en la Grècia antiga: "Com treballa Heròdot? És reporter de cap a peus: roda pel món, mira, conversa i escolta per escriure el que ha après o el que ha vist, o tan sols per recordar-ho".

Quina línia no hi ha entre aquests dos grans, Heròdot i Kapuscinski? La del viatge per la història, pel temps.

En la tria personal i l'interès col·lectiu que trobareu a les planes d'aquest *Bon vent*, m'agradaria agafar ni que fos de retruc l'alè, l'esperit, d'aquests viatgers per la història, pel temps, que m'emmirallen. Jo he volgut fer com tants altres que han conversat, i escoltat. I he escrit, ni que sigui per recordar allò que he vist i après en aquests anys que van quedant enrere.

QUAN SALTEN LES OVELLES,
TINDREM VENT PER LES ORELLES

Escrits de l'activitat social

VOTI VOTI

Rosane Braga és brasilera. És model, i s'acaba d'operar. S'ha fet treure dues costelles d'un cos que ha anat perfilant a cop de talonari, per poder-lo lluir com mai a la desfilada d'escoles de samba de Rio de Janeiro. Fins avui s'havia deixat els *cruzeiros* en liposuccions i rino-plàsties, però el seu últim pas pel quiròfan buscant la silueta ideal és d'aquells que va unit al llibre del Gènesi. És clar que Rosane rebutja la costella d'Adam i una altra de propina: a hores d'ara ja no té les dues costelles inferiors. El seu model és directament la Barbie, i és que al carnaval de Rio hi ha molta competència i si vols guanyar diners "has de ser la més maca de totes", assegura la *garota*.

El pensament de Rosane Braga, morena i de 1,65 m d'alçada, deu coincidir en bona part amb el dels electes d'aquestes eleccions del 2000: les eleccions del carnaval del mil·lenni. També aquí hi ha molta competència, i segur que molts candidats es deixarien treure una o dues costelles, no per guanyar diners però sí per guanyar vots.

Els centres de dermoestètica es posaran les botes. Penseu d'entrada en les liposuccions, perquè a les llistes aquesta vegada sí que hi ha molts homes de pes. Jesús Gil la demana a crits (que és com parla). I amb les calvícies passa tres quartes parts del mateix. Des de la tradicional ensaïmada que duu al cap l'Anasagasti, que té una difícil solució, fins als fronts descoberts d'Almunia o Frutos, o el cabell elèctric de Piqué.

A tots els partits hi ha també alguna berruga com ara Vidal-Quadras, o Josep Borrell. A CiU no els parlis d'operacions, ja en van tenir prou amb l'operació reformista. És clar que *operació* també és una paraula vetada al PP d'ençà que Telefónica i BBVA es donen més suport que el que s'han promès PSOE i IU. I en el repàs estètic al PP encara no els ha caigut la crosta de Pimentel.

És clar que això de la cirurgia estètica també enganya, perquè si els candidats busquen el perfil de Kent, el xicot de la Barbie, i s'emmirallen en Mario Conde ja podem plegar.

Rumiant-ho bé potser serà millor que no es toquin res, i que es deixin estar de costelles, de liposucions o de crostes. Amb una retocada de bigoti o barba ja n'hi haurà prou i, això sí, que vagin repetint el missatge que la calvície, les cuixes carnosos i els ventres generosos són un signe d'intel·ligència i potència sexual, que això dóna molts vots.

“LOW” IS IN THE AIR

En això de Ryanair hi ha alguna cosa que passa de la ratlla. Tinc la sensació que algú ens pren el pèl. No sabria concretar-ho, és només una sensació. No sé si és la Comissió Europea, AENA o la mateixa companyia. És clar que l'explosió que hi va haver fa uns quants anys d'ONG ha arribat ara a les companyies aèries de baix cost.

I l'aeroport de Reus, com el de Girona o el de Charleroi, i tants altres, les han esperades amb candeletes, per revitalitzar les seves instal·lacions. Em sembla fantàstic. El que no s'hi adiu tant és la reacció que ha tingut l'organisme de control dels aeroports: nul·la. M'ha recordat la de Fabio Testi davant dels primers envits de Marlene Morreau, a Gran Hermano Vip. No la volia veure. Fabio Testi és AENA i la Morreau és Ryanair, posem per cas. Ja es veu que la dona està molt bé i que no necessitaria facturar res. Però la boira impedeix veure a AENA, que és a 600 quilòmetres de Reus, que caldria adaptar-se a aquest important canvi que significa que diverses companyies aèries s'interessin per utilitzar l'aeroport. No m'estranya que la Generalitat en reclami la gestió. Potser amb això s'aconseguiria un millor equipament tècnic de la base de Reus i uns horaris del personal que permetessin operar a més vols. No sé si les ajudes econòmiques que han donat a Ryanair, i a les altres companyies de baix cost, són com el presupost de tangues de Marlene, però en tot cas empipa que s'hagin plantejat com una subhasta amb el de Gi-

rona; el conegut “qui en dóna més”, que deixa el que hauria de ser un seriós plantejament d'infraestructures en mans d'un simple regateig.

Em sembla fantàstica la tendència de convertir un vol en una cosa tan accessible com pujar a un autobús, perquè la sola existència d'aquestes companyies ha obligat les grans a abaixar preus. I també que la Costa Daurada formi part dels destins més visitats d'Europa; ja tan sols faltaria demanar a les companyies que s'ajudin a si mateixes, treballant amb rigor, i que el fet d'optar per un d'aquests vols no sigui una aventura.

LA LLEI DELS TERCERS CARRILS

Què hi pot haver més trist per a un bunyol de bacallà o per a una croqueta de costa que veure passar els minuts, les hores, mentre perden la cremor de la fregidora sense que ningú hi faci queixalada? És el mateix que han de sentir les russes que poblen, per hores, les cunetes de les nostres carreteres (russes en el sentit genèric que abraça les exrepúbliques soviètiques i països de l'Europa de l'Est) mentre perden el furor davant els automobilistes que els claven l'ull?

És la mateixa tristesa que provoca l'abandonament que sents davant les retencions que tornen a l'autopista AP-7 com orenetes a les finestres?

Crec que hi ha una línia fina que uneix aquestes tres tristeses. La que genera la impotència davant el pas del temps.

Tots ens marcim: la croqueta, el bunyol, la russa i el conductor de l'AP-7. Però com ens donaran una Expo si ni tan sols no tenim un tercer carril que oxigeni una autopista que des del Vendrell fins a Salou converteix l'estiu en Setmana Santa, de tanta processó que hi ha?

Em sembla molt bé que després de les protestes dels veïns s'aconseguís desplaçar el pas de camions de l'N-340 a l'AP-7, però és que n'hi ha per tirar el barret al foc. Entre camions i aquests Mercedes de segona mà que enfilen, carregats com xerpes, la ruta del Magrib, a un se li posa el cos de croqueta freda, de puta equilibrista (sobre talons i sobre la vida).

La gran connexió amb Europa, la via Augusta de pagament, s'embussa esperant un tercer carril que es va anunciar al mateix temps que Port Aventura. I et canvia la cara per més que paguis els peatges amb Teletac, que és com no voler saber de què has de morir.

Et canvia la cara en veure que arribes tard a la cita amb les croquetes i els bunyols, o en perdre't entre la foguera de les vanitats si vols esquivar l'embús anunciat.

A la mateixa AP-7, però en direcció a Girona, el trànsit no va millorar fins que la van ampliar en la connexió amb Lloret de Mar. Però ja se sap que el sud de Barcelona ha hagut d'anar guanyant pes a força d'espera. Tal vegada per això, perquè ja hi estem acostumats, i perquè a Benigne li agrada anar inaugurant trams de carreteres guanyant pes a base de marisc, no sembla que hi hagi gaire moviment de terra.

I mira que des del 1995 han tingut temps de projectar aquesta ampliació. Però, és clar, aplicant la lògica que a Port Aventura també pagues per fer cua a les atraccions, ¿què és millor que pagar i fer cua darrere els camions?

A més, un pas lent a prop del Mèdol i del Pont del Diable sempre dóna una certa èpica a un recorregut que, si no, hauríem fet sense tenir en compte el túnel de la història.

Però ja que no es decideixen a desdoblar l'AP-7, perquè no treuen totes aquestes noies que mig amb gasa exhibeixen els seus cossos per carreteres secundàries fins al principal eix viari de Tarragona?

A aquest ritme no hi haurà Expo a Tarragona, com a molt un Fòrum. Fem, doncs, més panoràmica la cita amb les croquetes.

LA CASA DEL PLAER INDIVIDUAL

Si res no ho altera, a finals d'aquest agost quedarà beneït l'amor que es regalen el príncep Haakon de Noruega i la jove Mette-Marit Tjessem. I mira que el prometatge ha donat més ensurts que el que va donar als republicans del planeta veure com el rei Simeó de Bulgària recuperava la corona per les urnes. I ha deixat més rastres per la sorpresa que la cocaïna que van trobar a la tribuna reial a les curses de cavalls d'Ascot, a la Gran Bretanya. Aquestes monarquies europees han assumit gairebé la funció dels antics bufons de la cort, i són ara ells qui distreuen els súbdits i serfs. Tot i que amb tanta actuació tampoc s'ho passen malament. Deu ser un canvi més d'aquesta societat postmoderna en què vivim, aquesta era de buidor que cruix a cop d'antiglobalització.

El cas és que la trajectòria fins a l'altar de la Mette-Marit, que amb aquest nom es deu haver de casar per força, no és apta per a uns sogres tancats de mires. Un cop els reis Harald i Sònia van assumir que la seva futura jove havia tingut un fill amb un home condemnat per un afer de drogues, han hagut de pair la notícia que també havia participat en un programa de televisió que es diu *La casa del plaer*. El programa en qüestió no és una mena de *Gran Hermano* hedonista, on la noia estigués tancada amb una colla deixant-se emportar per les passions de la lectura, la gastronomia, les arts o el sexe. No. El format s'acosta més al d'aquell *Amor a primera vista* que han emès tant Canal 9 com

TV3. Vaja, que servia per anar a pescar parella, i per obtenir el plaer, a posteriori, a casa o allà on fos.

La Mette-Marit hi va participar l'any 96, però la premsa escandinava no creu en els models de dones fortes, tipus la dama del mar que ens va retratar Ibsen, i ho han esbombat com si fos un numeret de funambulistes per distreure la concurrència. Es veu que hi va fer furor, també va cantar. La futura reina dels noruecs va entrar al plató amb la presentació de “amb tots vostès la gallineta cega de la nit!!!”, amb un antifaç i amb plomes de comiat de solters portuari. Vaja! Se la disputaven un centenar de pretendents, però al final va sortir del bracet d'un jove, que tenia el renom de “el ballarí de la mort”, i dues entrades per anar a un concert de Metallica. L'interès d'aquesta participació al xou televisiu és sobretot conèixer algun detall de caràcter de la noia, que va confessar que s'estima més “els gossos vells que els cadells”, que li agrada molt més Julio Iglesias que la música de jazz, i que no és gens romàntica. Tota una princesa postmoderna. Això s'ha de resoldre. La que serà princesa el dia 25 d'aquest mes de moment rep lliçons de protocol. Tampoc és que s'hi pugui fer gran cosa més. Tots tenim un passat, i ells han triat entre el poble, i no entre la noblesa local. A Holanda han fitxat una argentina. I a Espanya s'ha anat a la pedrera cantàbrica. I a Cuba per la família directa. És que si ho penses bé tampoc n'hi ha tantes, de princeses disponibles. Però és que a més vivim una era de canvis profunds, que també afecta aquesta esfera reial. És clar que no els jutjarem, perquè, també ells, tenen el dret a ser íntegrament un mateix, a fruit de les coses bones que té la vida. De “la casa del plaer”. No hem fet una societat que té l'individu com a valor màxim? Per so-

bre del bé social? Doncs aguantem. El sociòleg Gilles Lipovetsky, professor a Grenoble, és un dels que ha teoritzat amb més encert sobre aquests canvis. Sobre aquest individualisme que ha generat noves actituds: apatia, deserció, la seducció que substitueix la convicció, l'humorisme que ocupa tots els àmbits de relació social, d'un cert estancament i reiteració, on es banalitzava la innovació, i on, com dibuixa Lipovetsky, "el futur no s'assimila a un progrés ineluctable". I on hi ha com a fet social i cultural més significatiu la possibilitat de "viure lliurement, sense repressions, escollint íntegrament el modus d'existència de cada u". Doncs això fa la Mette-Marit.

Tot això com a contraposició a la societat moderna, que és la que creia en el futur, en la ciència, i que es va instituir com a trencament amb la jerarquia de sang i la sobirania sagrada, amb les tradicions i els particularismes en nom de l'universalisme. Poc s'ho pensa la jove noruega que encara que els seus futurs sogres s'escandalitzin, ella és filla de la postmodernitat. D'aquest individualisme que impera. I que per tant ningú li pot retreure que busqués un "príncep blau" en un plató. Encara que Lipovetsky també deu anar refent aquestes idees de final de segle. Ja heu vist que amb això de la resposta a la globalització, tornen escenaris de rebel·lia comuna i social. L'afany de fer del planeta un mercat únic, un escenari econòmic i cultural que augmenti molt més les desigualtats, fa unir lluites diverses, des de la de Sintel, a la dels sense papers, a la de les identitats i drets col·lectius. Segur que a les manifestacions també hi deu anar la Mette-Marit i la resta de princeses europees perquè les deixin viure en pau a la seva "casa del plaer" particular.

SENSE COTXES, SENSE PEIX, SENSE BOLETS...

Aquest mes de setembre la cosa ha acabat de petar. El preu desorbitat dels combustibles ha encrespat els ànims de pescadors, pagesos i transportistes, que han batallat davant les distribuïdores de benzina, gairebé per delegació de tothom. La intenció frustrada de fer a les ciutats d'Europa el dia 22 un dia sense cotxes ha reeixit després per la falta de benzina. Els preus pels núvols sí que fan que tinguem unes ciutats amb els serveis de transport públic més plens que mai, però no la intenció de conscienciació ecològica que hi havia darrere de la campanya. Aquest mes de setembre la cosa ha acabat de petar. Amb un euro per terra, i amb un gasoil a preus astronòmics, ja només ha faltat una collita d'avellana minsa, que no hi hagi rovellons, i que haguem passat uns quants dies sense peix fresc. Ah, i que no sigui preceptiva ni tolerada la marca autonòmica als cotxes!

És en setmanes com aquestes quan veus que potser no estem tan bé com ens volen fer creure. I també quan t'adones que això de la globalització no ens és llunyà. Tot el planeta, o gairebé tot, viu al mateix compàs. Aquest estiu vaig poder anar a Veneçuela, i allà els preus de la benzina sí que provocaven efecte dominó. Anava a 20 pessetes. No us comento el preu per donar mal rotllo, però sí per donar un referent d'un dels països que té l'aixeta del petroli. El president, Hugo Chavez, s'ha encarregat de fer del petroli arma de can-

vi per guanyar projecció internacional i força en el seu enfrontament personal amb els EEUU i, de retruc, amb l'Occident desenvolupat. Mentre uns i altres, els grans capitosts del món, es barallaven pels barrils que han de produir, els altres anàvem pagant, i no 20 peles. Les multinacionals i l'administració no hi perden mai. Nosaltres sí. Paguem per l'impacte ambiental de tenir al Camp de Tarragona un complex petroquímic de pel·lícula de por, i després el preu de tothom. Tenint un mes de setembre tan magre com hem tingut, a aquests de les refineries no se'ls podria entendre el cor de cara a les butxaques dels seus veïns? Els ciutadans de les Balears, i de les Canàries, tenen preus molt més assequibles que els de la resta de mortals pels bitllets d'avió i de vaixell. No seria cap bestiesa que la gent de Repsol, com les nuclears i aviat els molins de vent que fan electricitat, donessin un preu de compensació, ja no només per a pagesos i pescadors, sinó per a la resta de tarragonins.

Potser això ens compensaria la mala temporada de bolets, la mala collita d'avellana, el peix congelat, i les xapes del CAT.

PUJA LA TEMPERATURA A BARCELONA

El guanyador del primer premi de novel·la Ciudad de Torrevieja, de Plaza i Janés, Javier Reverte, serà dimarts que ve a Barcelona per presentar-hi *La noche detenida*. Reverte situa en un altre dels seus llibres les ciutats de Mombasa, Bangkok i Rio de Janeiro com les que tenen més prostitutes del planeta. No sé si dimarts haurà de revisar la seva llista, i hi haurà d'incorporar Barcelona.

El cas és que la idea que s'hi faci el prostíbul més gran d'Espanya, ocupant l'antic Studio 54, potser li donarà punts per avançar en aquest trist rànquing.

De fet els americans ja situen Barcelona com un dels punts clau en les rutes mundials de la venda d'intercanvis sexuals. Aquesta és la percepció que en tenen a través dels informes que van transcendir fa uns anys de la seva ambaixada, que presentava això com Sodoma i Gomorra.

I sense necessitat d'acudir a grans informes, les planes publicitàries de contactes que omplen els diaris en són una mostra directa.

Aquest ambició pla empresarial que vol omplir de cop el Paral·lel d'un mínim de 250 senyores que fumen, ve dels titulars del famós Riviera de Castelldefels, i deixarà petit Bailén 22 i companyia.

I com acostuma a passar en aquests casos la societat civil va per davant de parlaments i polítics. Aquesta dissociació que hi ha sovint entre carrer i legislació és

tan descoratjadora com l'eliminació de la Gisela i la Chenoa però molt més greu: no hi ha res. A Catalunya falta poc per acabar amb aquest buit legal. Potser perquè el Parlament veu com a la nit les rodalies del parc de la Ciutadella s'omplen de noies africanes, vol regular l'exercici d'aquesta activitat. Ja veurem exactament dient què, però serem punta de llança a l'Estat. Potser acabarem tenint també el prostíbul més gran d'Espanya, però definirem si és una feina com una altra i, per tant, amb drets sanitaris reconeguts, amb assistència jurídica, sense proxenetes, o si, com argumenta el ministre Aparicio, no ho és, perquè amaga de fet situacions de violència contra les dones. A més, la meitat de les prostitutes que hi ha a Catalunya són estrangeres, i sovint enganyades per màfies. Tot un drama, que amb tot ha estat encarat per altres països europeus.

Aquí anirem trampejant amb les llicències municipals, amb les ordenances poc clares, que al final acaben deixant forat al negoci. Però tranquils, potser a la llarga si continuen les pugnes de "localismes" Madrid ens resoldrà el problema i s'acabarà enduent els prostíbuls, a més del planetfutbol, la moda, l'aeroport, les multinacionals i l'aigua de l'Ebre.

ALGÚ TRUCA A LA PORTA

Estic aclaparat. A la meva agenda ja no hi ha prou hores per encabir trobades amb agents comercials d'Auna, o de Comunitel, o de Telefónica. Amb una mica de sort quan arribi la televisió digital terrestre, quan es produeixi l'apagada analògica, ja hauré caigut en braços d'alguna d'aquestes ofertes, que aquesta setmana ja passen en algun cas pel regal d'una Samsung de vint-i-una polzades. Aquest sistema de vendes em supera. Ja ni goso agafar el telèfon, perquè el primer que em pregunten és justament si sé quina despesa tinc de telèfon, i després si podem quedar a casa. Home, el DNI sí que el tinc clavat al cervell, però així, sense mirar-ho, no recordo quan he gastat al fix. Perquè és el fix el que em prometen que ja puc canviar, perquè "de per vida" després de la visita passarà a costar-me dos rals. Quan em diuen "de per vida", un fred em recorre l'espina. I de l'espina em recorre tot el cos quan ja els tinc asseguts a la taula de la cuina. Els últims estudis de màrqueting, i de venda, deuen haver arribat a la conclusió que ha de tornar l'època de la venda directa, la dels venedors d'enciclopèdia. Com passava fa uns anys, com feia el personatge de Javier Cámara a la pel·lícula *Torremolinos 73*, a la mínima ja els tens dins a casa, desplegant ofertes de telefonia, Internet i televisió digital. Si per un atzar vius al costat d'alguna zona cablejada, ja has begut oli, perquè la insistència es multiplica. I a més et pots trobar que els comercials es desdoblin, que entre ells també es facin

la competència, i que t'ofereixin els mateixos serveis a preus més baixos.

És com tenir davant la dona/home de la teva vida, i deixar-la/lo escapar. No pot ser. No m'estranya que el conseller primer vulgui avançar el màxim l'arribada de la televisió digital a Catalunya, perquè si no s'accelera, ja no hi serem a temps, o ja no hi seran a temps aquestes companyies que t'ofereixen una quota fixa "de per vida".

Però és que a més de les companyies que volen quedar amb mi (o amb tu, lector), també els venedors de sabó et truquen a la porta.

Deu ser tendència. No ho sé, si realment aquest sistema és tan eficaç, i encara amb les xifres de consum de cultura i espectacles, se m'acut que també es podria aplicar a aquest àmbit.

Rebries una trucada que et diria si estàs interessat en anar a veure Jordi Bosch, fent de comendador.

"Perquè vostè quina despesa fa al Nacional?", et preguntarien. "I si li ofereixo un paquet per anar a les tres sales, a veure també l'última de Rodolf Sirera, i El professional, amb Pep Anton Muñoz, i Jordi Banacollocha?"

"Dona, doncs no ho sé...", dubtaries.

"Quan li va bé que passi per casa i l'hi explico millor? Li va bé a l'hora de dinar?"

I fet, tindries allà el venedor del Nacional, dient-te que tenen el doble de connexió que el Lliure, i que per un preu de per vida, també t'ofereixen el Premi Sant Jordi de cada any (aquest, *La ciutat invisible* de l'Emili Rosales); i un disc dels grups que van cantar per Sant Jordi al Sant Jordi. Això si no et truca el venedor del Lliure i et diu que per veure l'Hedda Gabler que farà

ÍNDEX

Barca nova	5
Quan sal ten les ovelles, tindrem vent per les orelles	
Voti voti (febrer 2000)	11
“Low” is in the air (febrer 2004)	13
La llei dels tercers carrils (juliol 2003).....	15
La casa del plaer individual (juny 2001).....	17
Sense cotxes, sense peix, sense bolets (setembre 2000)	20
Puja la temperatura a Barcelona (febrer 2002)	22
Algú truca a la porta (abril 2005)	24
Un informe que crema a les mans (maig 2003).....	27
Castanyes i Halloween (octubre 2000)	30
Frenem el racisme, que frenin la delinqüència (juliol 2001)	32
L'Ebre cruix (gener 2002).....	35
Una núvia per a Gaudí (setembre 2002)	37
El pare del nuvi (novembre 2003)	40
El pacte del calçot (febrer 2004).....	43
El mur de la vergonya (març 2002)	46
La Mercè fa miracles (setembre 2003).....	49
El pessebre ets tu (desembre 2004)	52
Una ràbia insostenible (setembre 2002).....	54
Carnestoltes institucional (febrer 2001)	56
Qui és el meu veí (novembre 2001)	58
Amb la por al volant (abril 2005)	61
Molta tensió (octubre 2001)	63

L'agressivitat (agost 2002).....	65
Inauguració del curs escolar 2006-2007 de l'Escola Elisabeth (octubre 2006)	68
Avellana <i>connection</i> (agost 1999).....	77
El batec de la terra (novembre 1999)	79

A l'aigua i al vent no fiis ton argent

La cintura de Pujol (febrer 2000)	83
Resisteix, Galícia! (desembre 2002)	85
Importem el mètode Menem! (maig 2003)	87
No a la guerra, de xifres (febrer 2003)	90
La litúrgia de la política (desembre 2003)	93
El benefici de la foto (març 2003)	95
L'Estatut Hurakan (octubre 2005).....	97
Competència electoral (març 2000).....	99
Cridant la gent s'entén (gener 2004)	101
El dogma (març 2000)	104
El lloc de cada cosa (febrer 2003)	106
Estatut: centímetres i coeficients (octubre 2005).....	108
La carta als Reis (febrer 2002)	111
Ja tenim identitat (novembre 2005).....	114
Un vot per humanitat (març 2000).....	116
La proximitat amb el ciutadà (juliol 2001).....	118
La tecnologia de la caverna (març 2003).....	121
On és l'estètica de la totxana? (octubre 2006).....	123
S'acosta la demagògia ciutadana (desembre 2006)	125

Per molt que bufi el vent, no s'apaguen les estrelles

Martí i Pol, tota la calidesa (novembre 2003)	129
Nova geografia espiritual de Catalunya (octubre 2004) ..	131
Cantem un cànon sense parar (maig 2002)	134
Manuel Vázquez Montalbán (octubre 2003).....	137
Els testos i les olles (abril 2001)	139
La popular absència de Martí i Pol (novembre 2004).....	141
Un Razzmatazz necessari per molts anys (desembre 2001)	144

“Allenians” (octubre 2001)	146
Jugarem a estimar-nos (maig 2004)	148
Els ritmes dels cracks (febrer 2005)	151
Cultura en xifres (abril 2005)	154
Una joia és per a ara (desembre 2003)	157
Dos cossos enmig de la sorra (març 2000)	160
La Moma (febrer 2001)	163
L'agost ja peta (febrer 2004)	165
El retorn de la mòmia de Jaume I (juny 2001)	168
Quadrar els números rodons (gener 2003)	170
Una eufòria sense límits (abril 2004)	173
Gira la lliga (maig 2005)	176

Llevant és vent de bossa

Sense respir en la construcció (juny 2003)	181
Plantem cara a les petroquímiques! (maig 2005)	183
Consumits pels fets consumats (juny 2001)	185
Fem-hi tres tombs (gener 2002)	187
L'estiu de cada dia (abril 2003)	189
El poc eco de la taxa (maig 2001)	191
<i>Salvagauchos en las piletas</i> (juny 2001)	193
Llistes negres (agost 2006)	195
La costa del vi (setembre 2003)	197
Una atracció natural (desembre 2002)	199
La pau dels fogons (gener 2003)	201
Salvar la guerra del paladar (març 2003)	204
Hispania. La felicitat de les dues germanes (novembre 2002)	207
De pasta de moniato (gener 2004)	210
Terra de calçot (gener 2005)	212
Terra d'escudella, de pot (març 2006)	215